

2 Og nu jeg, Nephi, give ikke slægten af min fædre i denne del af min optegnelse, ej heller vil jeg give den på noget tidspunkt efter på disse plader som jeg skriver, for den er givet i den optegnelse som har blevet skrevet af min fader; derfor, skriver jeg den ikke i dette værk, for det er mig nok at sige at vi er en efterkommer af Josef. Og det er ikke vigtigt for mig at være omhyggelig med at give en fylde beretning om alle min faders ting, for de kan ikke skrives på disse plader, for jeg ønsker pladsen så jeg må skrive om det ting af Gud. For fylden af min hensigt er at jeg må kunne formå mennesker til at komme til Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jakobs Gud og blive frelst. Derfor, det der behager verden skriver jeg ikke, men det der behager Gud og dem der ikke er af verden. Derfor, vil jeg give mine efterkommere befaling om at de ikke skal fylde disse plader med det som ikke er af værdi for menneskenes børn.

² Og nu jeg ville at I skal vide at efter min fader Lehi var færdig med at profetere angående sine efterkommere, skete det at Herren talte til ham igen, at det ikke var passende for ham, Lehi, at han skulle tage sin familie alene i ørkenen, men at hans sønner skulle tage sig døtre til hustru, at de må opfostre efterkommere til Herren i det forjættede land. Og det skete at Herren befalede ham at jeg, Nephi, og mine brødre igen skulle vende tilbage ind til Jerusalems land og bringe Ismael og hans familie ned i ørkenen. Og det skete at jeg, Nephi, sammen med mine brødre igen gik frem ind i ørkenen for at drage op til Jerusalem. Og det skete at vi drog op til Ismaels hus, og vi vandt yndest for Ismaels øjne, således at vi talte Herrens ord til ham. Og det skete at Herren blødgjorde Ismaels hjerte og også hele hans husstand, således at de tog deres rejse med os ned i ørkenen til vor faders telt.

³ Og det skete at mens vi rejste i ørkenen, se, Laman, og Lemuel, og to af Ismaels døtre, og Ismaels to sønner, og deres familier oprør imod os; ja, imod mig, Nephi, og Sam, og deres fader Ismael, og hans hustru, og hans tre andre døtre. Og det skete under dette oprør at de nærrede ønske om at vende tilbage til Jerusalems land. Og nu jeg, Nephi, der var bedrøvet over deres hjertes hårdhed, jeg talte derfor til dem, ved at sige – ja, endog til Laman og til Lemuel – Se, I er mine ældre brødre, og hvordan kan det være at I er så hårde i jeres hjerter og så forblindede i jeres sind at I har nødig at jeg, jeres yngre broder, skulle tale til jer? Ja, og være et eksempel for jer? Hvordan kan det være at I ikke har lyttet til Herrens ord? Hvordan kan det være at I har glemt at I har set Herrens engel? Ja, og hvordan kan det være at I har glemt hvilke store ting Herren har gjort for os ved at udfri os af Labans hænder? Og også ved at vi skulle få optegnelsen? Ja, og hvordan kan det være at I har glemt at Herren efter sin vilje er i stand til at gøre alt for menneskenes børn, dersom de udøver tro i ham? Lad os derfor være trofaste mod ham. Og dersom vi er trofaste mod ham, skal vi få det forjættede land. Og engang i fremtiden skal I ved at Herrens ord skal blive opfyldt andgående ødelæggelsen af Jerusalem, for alt hvad Herren har talt angående ødelæggelsen af Jerusalem skal blive opfyldt. For se, Herrens ånd hører snart op med at kæmpe med dem; for se, de har forkastet profeterne, og Jeremias har de kastet i fængsel, og de har forsøgt at berøve min faders livet, så meget at de har drevet ham ud af landet. Se nu, jeg siger jer at hvis I skal vender tilbage til Jerusalem, omkommer I også sammen med dem. Og nu hvis I har valg, drag da op til landet og husk de ord som jeg taler til jer, at hvis I drager af sted, omkommer I også. For således driver Herrens ånd mig til at tale.

⁴ Og det skete at da jeg, Nephi, havde talt disse ord til mine brødre, blev de vrede på mig. Og det skete at de lagde hånd på mig, for se, de var overordentlig vrede; og de bandt mig med reb, for de forsøgte at berøve mig livet, så de kunne efterlade mig i ørkenen for at blive fortæret af vilde rovdyr. Men det skete at jeg bad til Herren, ved at sige, O Herre, i overensstemmelse med min tro på dig, vil du udfri mig af mine brødres hænder? Ja, endog give mig styrke så jeg kan sprænge disse bånd som jeg er bundet med. Og det skete at da jeg havde sagt disse ord, se, da blev båndene løst fra mine hænder og fødder, og jeg stod foran mine brødre og jeg talte til dem igen. Og det skete at de igen blev vrede på mig og forsøgte at lægge hånd på mig. Men se, en af Ismaels døtre, ja, og også hendes moder, og en af Ismaels sønner, bønfuldt mine brødre, så meget at de blødgjorde deres hjerte og ophørte med at forsøge at berøve mig livet. Og det skete at de var sorgfulde på grund af deres ugudelighed, så meget at de

bøjede sig ned for mig og bønfuldt mig om at jeg ville tilgive dem det som de havde gjort imod mig. Og det skete at jeg uforbeholdent tilgav dem alt hvad de havde gjort, og jeg formanede dem til at de skulle bede til Herren deres Gud om tilgivelse. Og det skete at de gjorde det. Og efter at de var færdige med at bede til Herren, begav vi os igen på vor rejse mod vor faders telt.

⁵ Og det skete at vi kom ned til vor faders telt. Og efter at jeg og mine brødre og hele Ismaels hus var kommet ned til min faders telt, gav de tak til Herren deres Gud, og de bragte ham slagtoffer og brændofre.

⁶ Og det skete at vi havde samlet sammen alle slags frø af enhver art, både korn af enhver art og også frø af frugt af enhver art.

⁷ Og det skete at mens min fader var i ørkenen, talte han til os, og sagde, Se, jeg har drømt en drøm, eller med andre ord, jeg har set et syn. Og se, på grund af det som jeg har set, har jeg grund til at fryde mig i Herren på grund af Nephi og også af Sam; for jeg har grund til at formode at de og også mange af deres efterkommere vil blive frelst. Men se, Laman og Lemuel, jeg nærer stor bekymring på grund af jer. For se, det forekom mig at jeg i min drøm så en mørk og dystert ørken. Og det skete at jeg så en mand og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom hen og stod foran mig. Og det skete at han talte til mig og bød mig følge sig. Og det skete at mens jeg fulgte ham, så jeg mig selv at jeg var i et mørkt og dystert øde. Og efter at jeg havde vandret i et tidsrum af mange timer i mørke, begyndte jeg at bede til Herren om at han ville have barmhjertighed med mig i overensstemmelse med sin store milde barmhjertighed.

⁸ Og det skete, efter at jeg havde bedt til Herren, jeg så en stor og udstrakt mark. Og det skete at jeg så et træ hvis frugt var ønskværdig til at gøre én lykkelig. Og det skete at jeg gik frem og deltog af frugten deraf, og så at den var yderst sød, højre end alt andet som jeg nogen sinde før havde smagt. Ja, og jeg så at frugten deraf var hvid og overgik al den hvidhed som jeg nogen sinde havde set.

⁹ Og da jeg deltog af frugten deraf, fyldte den min sjæl med overordentlig stor glæde; derfor, begyndte jeg at nære ønske om at min familie også skulle deltage af den, for jeg vidste at den var mere ønskværdig end al anden frugt. Og da jeg kastede blikket omkring, for måske også at få øje på min familie, og så jeg en flod med vand og den løb langs med, og den var nær ved det træ af hvis frugt jeg deltager af. Og jeg så mig omkring for at se hvor den kom fra, og jeg så dens udspring et lille stykke borte. Og ved dens udspring så jeg jeres moder Sariah, og Sam, og Nephi, og de stod som om de ikke vidste hvor de skulle gå hen. Og det skete at jeg vinkede til dem; og jeg sagde også til dem med høj røst at de skulle komme hen til mig og deltage af frugten, som var mere ønskværdig end al anden frugt. Og det skete at de kom hen til mig og også deltog af frugten. Og det skete at jeg nærrede ønske om at Laman og Lemuel også skulle komme hen og deltage af frugten; derfor, kastede jeg blikket hen mod flodens udspring for at jeg måske kunne få øje på dem. Og det skete at jeg så dem, men de ville ikke komme hen til mig og deltage af frugten.

¹⁰ Og jeg så en jernstang, og den strakte sig langs flodbredden og førte til det træ som jeg stod ved. Og jeg så også en snæver og trang sti som løb langs med jernstangen, endog lige hen til det træ som jeg stod ved; og den løb også forbi kildens udspring til en mark der var stor og udstrakt, som om den har blevet en verden. Og jeg så utallige skarer af folk, hvoraf mange trængte sig frem for at komme til stien som førte til det træ som jeg stod ved. Og det skete at de kom frem og begyndte i stien som førte til træet. Og det skete at der opstod en tåge af mørke, ja, endog en overordentlig stor tåge af mørke, så meget at de der var begyndt i stien for vild, så de kom bort og forsvandt. Og det skete at jeg så andre trænge sig frem, og de kom frem og fik fat i enden af jernstangen; og de trængte sig frem gennem tågen af mørke, idet de klamrede sig til jernstangen, lige til de kom frem og deltog af træets frugt. Og efter at de havde deltaget af træets frugt, kastede de blikket rundt omkring som om de skammede sig.

¹¹ Og jeg kastede også blikket rundt omkring og så, på den anden side af floden med vand, en stor og rummelig bygning. Og det var som om den stod i luften, højt over jorden. Og den var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres måde at klæde sig på var overordentlig

fornem; og det så ud som om de spottede og pegede deres fingre ad dem der havde komme op til og var ved at deltage af frugten. Og efter at de havde smagt af frugten, skammede de sig på grund af dem som håned dem, og de faldt fra ind på forbudne stier og blev fortabt.

¹² Og nu jeg, Nephi, taler ikke alle min faders ord. Men for at skrive i korthed, se, han så andre mængder trænge sig frem; og de kom og fik fat i enden af jernstangen. Og de trængte deres vej frem, ved at bestandig holdt fast ved jernstangen, indtil de kom frem og faldt ned og deltog af træets frugt. Og han så også andre mængder der følte sig vej til den store og rummelige bygning. Og det skete at mange druknede i kildens dyb, og mange tabte han af syne, for de vandrede på fremmede veje. Og stor var den mængde som gik ind i den sælsomme bygning. Og efter at de var gået ind i denne bygning, pegede de med foragt fingre ad mig og dem der også spiste af frugten. Men vi ænsede dem ikke - således er min faders ord - for så mange som ænsede dem var faldet fra. Og Laman og Lemuel deltog ikke af frugten, sagde min fader.

¹³ Og det skete efter at min fader havde talt alle ordene om sin drøm eller sit syn, hvilke var mange, sagde han til os, at han på grund af det som han havde set i et syn, nærrede stor bekymring for Laman og Lemuel; ja, han frygtede at de skulle blive forstødt fra Herrens nærhed. Og han formanede dem da med alle en øm forælders følelser til at lytte til hans ord, så Herren måske ville være barmhjertig mod dem og ikke forstøde dem; ja, min fader prædikede for dem. Og efter at han havde prædikeret for dem, og også profeteret for dem om meget, bød han dem holde Herrens befalinger; og han ophørte med at tale til dem. Og alt dette så, og hørte, og talte min fader mens han boede i et telt i Lemuels dal, og også meget mere andet som ikke kan skrives på disse plader.

¹⁴ Og nu som jeg har talt angående disse plader, se, det er ikke de plader hvorpå jeg udfærdiger en fuldstændig beretning om mit folks historie; for de plader hvorpå jeg udfærdiger en fuldstændig beretning om mit folk har jeg givet navnet Nephi; derfor, kaldes de for Nephis plader, efter mit eget navn. Og disse plader kaldes også for Nephis plader. Alligevel, har jeg fået en befaling af Herren at jeg skulle lave disse plader med det særlige formål at der skulle indgraveres en beretning om tjenestegerningen af mit folk. Og på de andre plader skulle der indgraveres en beretning om kongernes regeringstid, og mit folks krige og stridigheder. Derfor, handler disse plader hovedsagelig om tjenestegerningen, og de andre plader handler hovedsagelig om kongernes regeringstid, og mit folks krige og stridigheder. Derfor, Herren har befalet mig at lave disse plader for et vist formål i ham, hvilket formål jeg ikke kender. Men Herren kender alt fra begyndelsen; derfor, bereder han en vej at udføre alle sine gerninger blandt menneskenes børn. For se, han har al magt til at opfylde alle sine ord.